

Sjælland, om Anholt og Læsø, og paa Strækningen fra Slagen til Grenaa. Denne Bevilling blev vedtaget uden Vanskelighed, men man ser, at det høie Ministerium ikke lang Tid efter gik over til andre Grundføjninger paa dette Omraade. Der blev nemlig udgivet en Instrux for Chefen for Kanonbaaden af 7de Mai 1880, som gik ud paa, at han ikke maatte lægge svenske Fiskere Hindringer i Veien for at fiske paa dansk Søterritorium, saa længe de afholdt sig fra Øbergreb overfor den danske Fiskerbefolkning. Da Finantsudvalget blev opmærksomt herpaa, paatalte det det og stillede den Fordring, at Instruxen blev kaldt tilbage, og at man benyttede Bevillingen paa den Maade, som det var forudsat, da den blev begjæret, nemlig til ogsaa at holde svenske Fiskere borte fra dansk Søterritorium udenfor Sundet. Men denne Begjæring er ikke efterkommet; Sagen staar endnu saaledes, at denne Instrux er gjældende, som Chefen jævnlig paaberaaber sig i sine Rapporter navnlig med Hensyn til dette Punkt; og endnu i den sidste Rapport af 19de November 1882, som er meddelt Rigsdagen, og som findes i Rigsdagstidenden for 1882—83 Tillæg B. Sp. 1327 som Bilag til Vædringsforslag til Finantslovens 3die Behandling, ser man, at Chefen omtaler, at svenske Fiskere stadig færdes ved vore Kyster. Man benytter isørigt Bevillingen til andre Diemed, til at holde Kontrol med vore egne Fiskere, ligesom man har givet Chefen den Instrux at have Opmærksomheden henvendt paa, hvad der kan være af Interesse for Fiskeriets Udvikling paa bedste Maade, men det ses ikke, at der derfor er lagt nogen Plan, ligesom Udførelsen af en saadan Virksomhed, naar den virkelig skulde bringe betydeligere Resultater, jo maatte være i Hænderne paa Personligheder, der repræsenterede saavel videnstabeligt som praktisk Kjenndskab til Fiskeriet og de Naturforhold, som dermed staa i Forbindelse. Jeg har, som sagt, tidligere udtalt mig om dette Spørgsmaal i et Foredrag, der findes i Tidenden for 1882—83 Sp. 1384 og flg., hvor jeg navnlig har citeret de paagjældende Steder af Rigsdagstidenden, hvor Dplysninger om disse Forhold findes, og som det derfor vilde være unødvendigt her atter at gjentage.

Buff: Ja, det er rigtignok et Par Dage siden, jeg bad om Ordet. Det var nemlig lige efter, at den høitærede Justitsminister havde haft Ordet, og det var hans Foredrag i Forbindelse med nogle Udtalelser fra det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 3die Valgfreds (Dinesen), der gav mig Anledning

til at begjære Ordet. Den ærede Justitsminister slap efter min Dpfattelse grummet over Bælumhistorien, og Horsens Tugthus Standalen kom han ikke med et eneste Ord ind paa ligesaa lidt som paa nogen Udtalelse angaaende de Spørgsmaal, der vare rettede til ham angaaende Landssthingsmand Dam. Da det imidlertid nu er saa, at disse Spørgsmaal ere omtalte af flere Talere, der staa paa samme Side som jeg, og der atter er rettet Spørgsmaal til den høitærede Justitsminister paa dette Omraade, skal jeg ikke fordybe mig deri, men der er dog et Spørgsmaal endnu, som jeg vil tillade mig at sige til de mange, som heri ere gjorte til den høitærede Justitsminister, for at han kunde faae Veilighed til, naar han nu formodentlig svarer paa de gjentagne direkte Spørgsmaal, ogsaa at svare paa det. Det blev oplyst i Lørdagsmødet, efter at Forhørene over Landssthingsmand Dam havde været her inde i Thinget, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holstein), at det fremgaar af Forhørene, at den eneste og udelukkende Grund, som Justitsministeren havde havt til at anklage eller rettere beordre Undersøgelse af Landssthingsmands Dams Forhold ved Landmandsforamlingen i Aalborg, var „Sjyllandspostens“ Angivelse. Nu vil jeg tillade mig at spørge den høitærede Minister: Hvad skal der nu gøres ved „Sjyllandspostens“? Vi have i Straffeloven en Paragraf, nemlig § 224, som jeg skal tillade mig at læse op, den er kun paa 3 Linier. Den lyder: „Den, der ved falsk Angivelse om en forøvet Lovovertrædelse bevirker, at den offentlige Myndighed sætter sig i Virksomhed til sammes Opdagelse, straffes, forsaavidt intet andet Onde derved maatte være tilfjet, med Fængsel eller Bøder.“ Og der føies til i § 225: „Hvo som imod bedre Vidende for Øvrigheden angiver Noget for en Forbrydelse, hvori han er uskyldig, straffes med Fængsel eller efter Omstændighederne, navnlig naar der i Loven er forestrevet Livsstraf eller Strafarbejde for de Forbrydelser, hvorom der er fjet Angivelse, med Strafarbejde indtil 6 Aar.“ Naar den høitærede Minister har viist en særlig Øyst til at gaa paa Sagt efter Majestætsforbrydelser i Sommer og har viist det i dette bestemte Tilfælde ved overfor et Medlem af den Lovgivende Forsamling at reise en saadan Anklage og Undersøgelse, udelukkende og ene og alene paa „Sjyllandspostens“ Angivelse, som det viser sig gennem Forhørene, saa spørger jeg, hvad skal der da gøres ved „Sjyllandspostens“? (Ufbrudelse.) Det siges, at den høitærede Minister ikke er tilstede; det